

שחקנית ענת עצמון

סטודנטית נטלי שם-טוב

אופנאית דורין פרנקפורט

שבר תחת שבר, עין תחת עין, שן תחת שן

ברים. נהיה פשוט כמו אוני טובעת. הכוריאוגרפית עלמה פרנקפורט: „העירייה הרעילה כלבה של שכן שלי, זקן וערירי. הוא הפסיק לאכול וסירב לצאת מהבית. הכלבה חיתה בביתו 13 שנים.

„רק כשהבאתי לו כלבה חדשה — כלבת-רחוב — החל לחייך וחזר לאי-תנו. עכשיו, אחרי שלמד מן הנסיון, הוא מחזיק את הכלבה בגג ביתו ולא נותן לה לצאת. גם לי יש כלב, אלכסנדר, שמצאתי אותו ברחוב, אחרי שנדרס. שאיש לא התייחס אליו. עתה הוא הרי חבר הכי טוב שלי.“

לאכול

רעל

פעמים משמש בעלי-החיים לא רק כחבר רוע, אלא גם כקמיע.

סיפר הימאי רן אפריים: „עד היום יש לי סיוט כשאני נזכר ביום שבו הרר עילו את הכלבה שלי, קריזה, בחצר הרי בית בירושלים. זו היתה דוברמן שגיי-דלתי מאז שהיתה בת שלושה שבועות. היא הפליגה איתי באונייה, היתה יפה-פיה ונאמנה. לא הלכתי לשום מקום בלי עדיה.“

„בוקר אחד שיחקה קריזה בחצר הבית, כשדלת החצר היתה נעולה. לפתע שמעתי נביחות וראיתי אדם שהשליך משהו והסתלק. הספקתי לשאול אותו אם נתן דברימה לכלבה והוא השיב בשלילה. אך כעבור עשר דקות שמעתי יללות איומות והבנתי מה שקרה. קריזה החלה להשתולל ולהתפתל מכאבים, ועוד לפני שהספקנו להגיע לוטררינר, נפחה את גש-מתה בייסורים איומים. אני מתפלל שעוד היום איש עדיין לא עשה דבר כדי להפסיק את ההתפרעות הזאת של אנשי הרי-עיריה.“

השחקנית ענת עצמון מאמינה עדיין במצפון האנושי: „אני חושבת שזכותו של כל בעל-חיים לחיות בעולמו, ואין לאיש רשות ליטול חיים ככה סתם. אני מציעה לכל המרעילים, שיתפנו ממלאכי-תם ויחשבו קצת על מה שהם עושים, ואז בטח יתעורר בהם זיק אנושי והמצ-פון שלהם יורה להם להפסיק עם הרי-הרעות.“

המשרור יהונתן גפן: „אין בעצם-הבחינה דל בין רצח בני-אדם לרצח של חיות. כל האנשים אוהבי-החיות חייבים להתיר גגד בכל תוקף לנהגים האכזריים האלה...“

האחים יוני ושאל גמרי: „השמדת החיות אפשרית, מכיון שהמשמידים אי-נם חייבים דיון-חשבון לאיש. לכן הם פורקים את כל התיסכולים שלהם על החיות האומללות...“

נטלי שם-טוב, סטודנטית מתל-אביב, לא השתחררה עדיין מהזעזוע שפקד אור-תה. „מאז שקראתי בעיתונים על הרצח של חמישים הכלבים ברמת-השרון, סיפ-רה, קשה לי להירדם מבלי לחשוב על כך. והם עוד ממשיכים להרוג...“

פסל יגאל תומרקין כלבים קרובים כבני-אדם

פניתי לכמה ממכרי — אני מודה — כדי לגייס אותם להגנה על ידידו הנאמן של האדם.

לפסל יגאל תומרקין דעה נחרצה בנוי-שא. „יש אנשים“, אמר, „שכלבים קרוי-בים להם כבני-אדם. כאשר נהרג כלבם חרב עליהם עולמם. לו בודוין הורעל כל-בי — חס וחלילה! — הייתי נוהג עלי-פי חוק התורה, שבר תחת שבר, עין תחת עין, שן תחת שן — כאשר יתן מום באדם כן ינתן בו ומכה בהמה ישלמנה...“ לא הייתי יורה חלילה במר-עיל. הייתי מכרית אותו בכל האמצעים לאכול סטריכנין. הרעלת כלבים זהו רצח ברברי. אני קורא לכל אוהבי הכלבים להעמיד את מרעילי הכלבים במקום ולהס-פידם.“

המלחין דני גרנות סבור, שקשה למי-צוא אנשים נחמדים בעולמנו, לכן נק-שרים לכלבים ולבעלי-חיים. „גם לי יש כלב“, גילה דני, „וכל מי שיש לו כלב יודע כי זהו בעל-חיים שנותן את המכ-סימום מבחינת הנאמנות והקשר לבעליו-קשה להביע קשר זה במילים. אך יותר קשה לי לעכל את זוועת ההרעות.“

„לי יש חתול בשם ג'ימי, ואני מספלת בעוד חתולים עזובים שאני מוצאת.“ סיפ-רה האופנאית דורין פרנקפורט. „אני חושבת שאם יהרגו את כל החתולים, תהפוך תל-אביב לעיר של חולדות ועכ-רות שנים?“

הרופא אנדרה יפה, שהוא הרופא של מועצת רמת-השרון, מכחיש בתוקף כי השתמש בסטריכנין. לדבריו, אמנם שלח את פועלי-המועצה, כדי שיסתובבו עם מכונית עם רמקול ויודיעו בחוצות שהי-איוור נגוע בכלבת: הוא הכריז שיש לשמור על הכלבים בבית והורה להד-ביק מודעות המדברות על כך — אך הקפיד להשמיד רק כלבים משוטטים. ככל זאת טענו עשרות תושבים, שאף פנו למישטרת רמת-השרון, כי הכלבים שלהם היו קשורים בתרבותיות או שהס-תובבו בחצרות פנימה, וכי הרעל פוזר בסביבה ללא אבחנה.

כאזהבת מושבעת של חיות — בעיניי אחרים מידידי אני פשוט „משוגעת על כלבים וחתולים“ — המצב הזה מקר-מם אותי. חלפו הרי יותר מ-40 שנה מאז שהתקינו האנגלים את התקנות שלהם והמצב התברואתי בארץ השתפר ללא הכר. אנשים למדו לדאוג לבעלי-חיים ולטפל בהם.

למה אם כן, לא משנים את החוק? למה חייבים אורחים רבים לחיות בפחד מתמיד מפני הרשויות העירוניות ומישר-רדיהקלאות, המפורים רעלים ביד רח-בה? אם אנו מתימרים להיות כל כך תרבותיים, למה אנו נאחזים בתקנות ובנהגים שאבד עליהם הכלח לפני עש-רות שנים?

„תמיד התנגדתי להמתה בסטריכנין, וי-זאת משני טעמים, האחד — שהמין הרי-אנושי לא יראה את בעלי-החיים בסיב-לם; השני — הסבל הנורא של החיות המורעות. אפשר להרדים בכל מיני דר-כים. במידה שכלב משוטט, עשרות כל-אותו ולתת לו זריקת-חסד.“

„באיוור שלנו אין צער-בעלי-חיים. לכן אנו מוסרים כלבים רבים לידי הצבא והמישטרה.“

דוקטור ריפין מעפולה עובד בחקלאית ומטפל בעיקר בבקר. הוא סיפר שבעפ-ור לה יוצא כל בוקר תברואן מטעם העי-ריה לשוטט בחוצות. הוא אורב בחצרות הבתים, וכאשר אנשים שולחים את הכל-בים החוצה, בשעות הבוקר המוקדמות, הוא משליך פיתיון מורעל. עשרות כל-בים מתו בדרך זו ולא ניתן למנוע את הוועה, שכן האיש עושה את עבודתו מטעמה של רשות עירונית.

אך המזעזע מכל היה הדוקטור יקר-תיאל שרעבי, רופא מרמת-השרון, שאליו הובאו עשרות כלבים מורעלים, מלויים בידי ילדים בוכים ומבוגרים שעולמם חרב עליהם בגלל אותו „מרעיל מיסטרורי“. הוא לא הצליח להציל את הכלבים המי-ס-כנים. הרעל פועל במהירות ושוורף את המעיים. דם רב פורץ מן הפה ומן האף, והחיה המורעלת מטיחה את ראשה בקיר מרוב כאב וייסורים.

הוא אמר: „להרעיל כלבים זה משהו לא אנושי! ובכלל, אין מקום היום להרי-עיל כלבים, שכן במיסגרת הלוחמה נגד הכלבת מותר להשמיד כלבים משוטטים; כלומר כלבים ללא בעלים ובלי חיסונים; כל אדם שמחזיק בכלב הרי דואג לטפל בו, לכן מה שקרה לפני שבועיים ברמת-השרון זוהי ממש טרגדיה...“

מכונית

עם רמקול

מי ישפחת אדוני מרמת-השרון איב-דה את כלבת, אחרי שהמרעיל איב-מיסתורי פעל בסביבה. הבן שיר, נער בן 14, יצא לטייל עם הכלבה — האסקי סיבירית בת ששה חודשים — שאיתה גידל מגיל חודשיים. הוא היה קשור אל הגור במיוחד, לכן הקפיד לצאת ולטייל איתה. וכך עשה באותו יום גורלי, בשעה 10 בערב.

הוא טייל עם הכלבה בשביל המוביל לבית-הספר ולמרכז רמת-השרון. כעבור עשר דקות חזר והלך לישון, אך אחרי כחצי שעה התעוררו בני הבית לקול נביחות וייבבות איומות. הוא היה קשור-פא וטררינר, אך בטרם שהגיע זה, נפחה הכלבה הקטנה את נשמתה בייסורים. שיר לקה בהלם, שלווה אותו כמה ימים, והמישפחה נטלה את הגופה והביאה אור-תה למכון הווטרירי בבית-דגן.

כעבור כמה ימים נמסר לבני מישפחת אלוני שהכלבה אמנם הורעלה, אך לא בסטריכנין. בודו"ח בדיקת-מוח (מס' 80/8485) נאמר בפירוש, כי להאסקי הסי-בירית הקטנה לא היתה בכלל כלבת.